

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **P. Y.**, zastoupen JUDr. Ing. Radanem Tesařem, advokátem se sídlem Chodská 1366/9, Praha, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 31 Af 64/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, č. j. 31 Af 64/2016 - 33, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 20. 7. 2016, č. j. 32214/16/5200-10424-709923, a č. j. 32216/16/5200-10424-709923, **se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 23 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Ing. Radana Tesaře, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Platebními výměry ze dne 6. 1. 2016, č. j. 22467/16/3002-50524-707037, a č. j. 25632/16/3002-50524-707037 (dále také „platební výměry“), uložil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno II (dále též „správce daně“), žalobci dle § 250 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „daňový řád“), pokuty za opožděné tvrzení daně v celkové výši 69 307 Kč z důvodu opožděného podání přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku

2012 a roku 2014. Za základ vypočtení pokuty vzal správce daně celkové částky daně, které byly vyměřeny na základě řádných daňových přiznání žalobce za předmětná zdaňovací období (doručených správci daně dne 26. 10. 2015). V těchto daňových přiznáních žalobce deklaroval (a správce daně mu následně v souladu s tímto tvrzením vyměřil) ve vztahu k roku 2012 celkový základ daně ve výši 4 948 559 Kč tvořený jednak dílčím základem daně ze závislé činnosti dle § 6 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o daních z příjmů“) ve výši 4 906 659 Kč, a jednak dílčím základem daně z kapitálového majetku dle § 8 téhož zákona ve výši 41 900 Kč, a ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2014 pak celkový základ daně ve výši 3 739 779 Kč tvořený dílčím základem daně ze závislé činnosti ve výši 3 733 118 Kč a dílčím základem z kapitálového majetku ve výši 6 661 Kč.

[2] Proti platebním výměrům podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutími ze dne 20. 7. 2016, č. j. 32214/16/5200-10424-709923, a č. j. 32216/16/5200-10424-709923 (dále také „rozhodnutí o odvolání“), zamítl a napadené platební výměry potvrdil. Žalovaný aproboval způsob výpočtu pokut za opožděná podání daňových přiznání za předmětná zdaňovací období. Ve vztahu k odvolacím námitkám uvedl, že na výši pokuty nemá vliv, že zaměstnavatel žalobce za něj řádně srazil a odvedl daň z příjmů ze závislé činnosti za předmětná zdaňovací období. Výše pokuty je odvozena od stanovené daně. Podle § 147 daňového řádu se daň stanovuje rozhodnutím (platebním výměrem). V posuzovaném případě byla daň stanovena platebními výměry, kterými byla žalobci vyměřena daň jak ve vztahu k dílčímu základu daně z kapitálového majetku, tak ve vztahu k dílčímu základu ze závislé činnosti. Pokutu je tudíž nutné stanovit z celkových částek stanovených daňových povinností. Pokuta představuje sankci za opožděné tvrzení daně (nikoli za opožděnou platbu daně); předchozí platba daně (záloh odváděných zaměstnavatelem žalobce) na ni proto nemá vliv.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“). Krajský soud žalobu zamítl. Nepřisvědčil tvrzení žalobce, že správce daně neměl výši pokut za opožděné tvrzení daně odvozovat od celé daňové povinnosti jím přiznané v daňových přiznáních, nýbrž měl pro výpočet pokuty využít výši jím přiznané daně snížené o daň z příjmů ze závislé činnosti (o jejíž výši zaměstnavatel žalobce správce daně pravidelně informoval pomocí vyúčtování). Výše pokuty se totiž podle krajského soudu odvíjí od *stanovené daně*. V souzené věci správce daně stanovil daň dvěma platebními výměry vydanými na základě žalobcem podaných daňových přiznání, ve kterých žalobce deklaroval jak příjmy ze závislé činnosti, tak příjmy z kapitálového majetku. Správce daně proto nepochybil, pokud pokutu vypočetl z daňové povinnosti složené z obou těchto dílčích základů daně. Roční zúčtování nenahrazuje daňové přiznání, slouží pouze k vypořádání daňové povinnosti poplatníka (zaměstnance) prostřednictvím plátce daně (zaměstnavatele).

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Napadený rozsudek je podle jeho názoru nepřezkoumatelný, neboť krajský soud pouze převzal názory žalovaného, a to aniž by se dostatečně vypořádal

pokračování

s žalobními námitkami. Stěžovatel je dále přesvědčen, že jak žalovaný, tak krajský soud se nesprávně vypořádali s jeho námitkami týkajícími se způsobu výpočtu a výše jím uložených pokut za opožděné tvrzení daně. Uložené pokuty jsou neproporcionální; neodpovídají rozsahu porušení povinnosti ze strany stěžovatele. Žalovaný ani krajský soud nevzali v úvahu stěžovatelem tvrzenou skutečnost, že i na základě vyúčtování podaného zaměstnavatelem podle § 38l odst. 4 až 9 zákona o daních z příjmů dochází ke stanovení daně (§ 139 odst. 1 a odst. 2 daňového řádu). Pojem *stanovené daně* obsažený v § 250 odst. 1 daňového řádu tak nelze vykládat tak, jak učinili žalovaný a krajský soud. Jejich výklad je formalistický, neodpovídá účelu zákona, zakládá nerovnost a ve své podstatě nutí stěžovatele uhradit pokutu i ve vztahu k dani, která jím byla deklarována a uhrazena (stěžovatel v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2015, č. j. 3 As 113/2014 - 47).

[5] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, případně aby s rozsudkem zrušil i rozhodnutí o odvolání a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souhlasí s rozsudkem krajského soudu. Napadený rozsudek je dle názoru žalovaného plně přezkoumatelný. Krajský soud nepochybil, pokud převzal dostačující a přezkoumatelnou argumentaci žalovaného. Žalovaný dále konstatoval, že vyúčtování daně z příjmů ze závislé činnosti, resp. roční zúčtování záloh skutečně v některých případech supluje daňové přiznání. Nikoliv však v případě stěžovatele, který měl povinnost podat daňové přiznání. Orgány finanční správy postupovaly při uložení pokuty v souladu s § 250 daňového řádu. Tento neumožňuje žádné správní uvážení, ani neumožňuje zohlednit jen část stanovené daně, nýbrž výši pokuty odvozuje pouze ze *stanovené daně*. Stěžovateli byla přitom platebními výměry stanovena daň skládající se jak z daně týkající se jeho příjmů z kapitálového majetku, tak příjmů ze závislé činnosti. Výklad provedený správcem daně a žalovaným nezvýhodňuje bezdůvodně jednu skupinu daňových subjektů; postavení zaměstnanců využívajících roční zúčtování a postavení daňových subjektů podávajících daňové přiznání nelze ztotožňovat.

[7] Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[10] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[11] Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Krajskému soudu přitom nelze vytýkat, že při vypořádání žalobních bodů zopakoval závěry žalovaného a na tyto v podrobnostech odkázal. Z judikatury zdejšího soudu plyne, že tak učinit mohl (viz rozsudky ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 3. 2. 2016, č. j. 3 As 86/2014 - 49). Smyslem soudního přezkumu není stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto v případech shody názoru soudu a odůvodnění napadeného rozhodnutí může krajský soud odkazovat právě na toto odůvodnění (k tomu viz např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47). Námitka nepřezkoumatelnosti je nedůvodná.

[12] Předmětem posuzované kasační stížnosti je zákonnost rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta odvolání proti dvěma platebním výměrům na pokutu za opožděné tvrzení daně.

[13] Podle § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu platí: *Daňovému subjektu vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.*

[14] Mezi stranami přitom není sporné, že stěžovateli vznikla povinnost uhradit pokuty za opožděné tvrzení daně, neboť daňová přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2012 a roku 2014 podal po zákonné lhůtě.

[15] Jádrem sporu mezi stranami leží ve výši a způsobu výpočtu výše těchto pokut.

[16] Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčil v tom, že orgány finanční správy při výpočtu stěžovateli uložené pokuty pochybily. K tomuto závěru jej nicméně vedly odlišné důvody, než ty tvrzené stěžovatelem v kasační stížnosti.

[17] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, „*Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti bez ohledu na uplatněné kasační námitky ex offio přezkoumá, zda bylo správně aplikováno právo v*

pokračování

předcházejících řízeních. Je tedy i povinen se zabývat právním stavem a jeho případnými změnami nastalými až do okamžiku rozhodování krajského soudu.“

[18] Orgány finanční správy (při určení výše pokut v případě stěžovatele) aplikovaly § 250 daňového řádu, nezohlednily již však i další rozhodnou právní úpravu, a to § 38o zákona o daních z příjmů.

[19] Podle § 38o zákona o daních z příjmů: *Je-li část dílčího základu daně z příjmů ze závislé činnosti, ze kterých plátce daně sráží zálohu na daň, vyšší než 50 % celkového základu daně, snižuje se pokuta za opožděné tvrzení daně u daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob na desetinu.*

[20] Na souzenou věc přitom citovaná právní úprava věcně beze všech pochybností dopadá, neboť celkový základ daně z příjmů fyzických osob stěžovatele byl pro zdaňovací období roku 2012 ve výši 4 948 559 Kč, přičemž dílčí základ daně ze závislé činnosti (ze které zaměstnavatel stěžovatele srážel pravidelně zálohy na daň) byl pro toto období ve výši 4 906 659 Kč. Pro zdaňovací období roku 2014 byl pak celkový základ daně 3 739 779 Kč a dílčí základ daně ze závislé činnosti 3 733 118 Kč.

[21] Co se pak týče časových souvislostí dané věci, Nejvyšší správní soud si je vědom, že předmětné pokuty se vztahují k daňovým povinnostem za zdaňovací období let 2012 a 2014, přičemž § 38o zákona o daních z příjmů byl do zákona o daních z příjmů vložen s účinností k 1. 1. 2015 (novelou provedenou zákonem č. 267/2014 Sb., kterým se mění zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony).

[22] Dle čl. II, bodu 1 zákona č. 267/2014 Sb., tj. přechodného ustanovení vztahujícího se k § 38o platí, že *[p]ro daňové povinnosti u daní z příjmů za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a za zdaňovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti s nimi související, se použije zákon č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[23] Otázka, zda lze danou právní úpravu aplikovat za situace, kdy orgány finanční správy v roce 2016 (tj. za účinnosti § 38o zákona o daních z příjmů) vydaly rozhodnutí, kterými stěžovateli uložily povinnost uhradit pokuty za opožděné tvrzení daně z příjmů za zdaňovací období roku 2012 a roku 2014 (tj. za zdaňovací období předcházející účinnosti § 38o zákona o daních z příjmů), byla přitom již zdejší soudem vyřešena. Stalo se tak v rozsudku ze dne 24. 1. 2019, č. j. 9 Afs 197/2018 - 53.

[24] V uvedeném rozsudku se zdejší soud zabýval otázkou, zda orgány finanční správy (rozhodující za účinnosti § 38o zákona o daních z příjmů) měly při uložení pokuty za opožděné tvrzení daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 zohlednit § 38o o daních z příjmů. Dospěl k závěru, že takto postupovat měly s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr soud odůvodnil tím, že trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle práva poskytují obviněnému z trestného činu. Pokutu za opožděné tvrzení daně je přitom podle uvedeného rozsudku nutno považovat za sankci ukládanou daňovému subjektu za to, že nesplnil zákonem

stanovenou povinnost podat daňové přiznání, hlášení nebo vyúčtování ve stanovené lhůtě nebo je nepodal vůbec, tedy za sankci za veřejnoprávní (správní, resp. finanční) delikt. Na základě tzv. Engelových kritérií (srov. rozhodnutí Engel a ostatní proti Nizozemí ze dne 8. 6. 1976, stížnosti č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72) následně zdejší soud dospěl k závěru, že na pokutu za opožděné tvrzení daně podle § 250 daňového řádu je nutno nahlížet jako na trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy (resp. čl. 40 odst. 6 Listiny), neboť splňuje shora předestřené požadavky vyplývající především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Je proto nutné na ni důsledně aplikovat základní standardy trestání vyplývající z Úmluvy a z Listiny. Ačkoli je institut pokuty za opožděné tvrzení daně zařazen do systému daňového práva, má trestní povahu se zárukami vyplývajících z čl. 6 a 7 Úmluvy a čl. 40 odst. 6 Listiny. Orgány finanční správy proto měly podle odkazovaného rozsudku zdejšího soudu na věc aplikovat § 38o zákona o daních z příjmů účinný k datu jejich rozhodování, neboť tento je pro adresáty právních norem příznivější (umožňuje snížit výši ukládané pokuty za spáchaný finanční delikt).

[25] V citovaném rozsudku se zdejší soud zabýval i dopady přechodného ustanovení obsaženého v čl. II odst. 1 zákona č. 267/2014 Sb. Uvedl, že: „[s]ituací, kdy dochází ke kolizi mezi textem přechodného ustanovení, které ukládá postup dle dosavadní právní úpravy a zásadou zakotvenou v čl. 40 odst. 6 Listiny, která ukládá postup dle příznivějšího pozdějšího zákona ve prospěch pachatele, se Nejvyšší správní soud již zabýval. Dle rozsudku ze dne 26. 10. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 69, je zákon (přechodné ustanovení), jež by se ocitl v kolizi s čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny, protiústavní. Rozhodující soud však není povinen navrhnout Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy jeho zrušení, je-li možné podat ústavně konformní výklad přechodného ustanovení přikazujícího použití zákona v dosavadním (tj. z pohledu postihu přísnějším) znění, tzn. výklad, jenž by – při zachování platnosti a účinnosti zákona – umožnil přímé uplatnění pravidla plynoucího z čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny. [...] Přechodné ustanovení obsažené v čl. II odst. 1 zákona č. 267/2014 Sb. dopadá obecně na daňové povinnosti u daní z příjmů za zdaňovací období přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a za zdaňovací období, které započalo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti s nimi související. Jedná se o standardní přechodné ustanovení, které zajišťuje zamezení nepravé retroaktivity zákona. Samo o sobě tedy s příkazem obsaženým v čl. 40 odst. 6 větě druhé Listiny nekoliduje. Není proto důvod navrhnout Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy jeho zrušení. V posuzované věci je nicméně třeba je vyložit způsobem souladným s ústavním pořádkem, neboť při jeho aplikaci v doslovném znění by byl žalobci uložen trest v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Stěžovatel proto měl stanovit výši pokuty za opožděné tvrzení daně podle právního předpisu pro žalobce příznivějšího; tedy měl aplikovat § 38o zákona o daních z příjmů. V jiných případech, kde ke konfliktu s čl. 40 odst. 6 Listiny nedochází, může být přechodné ustanovení obsažené v čl. II odst. 1 zákona č. 267/2014 Sb. aplikováno v souladu se svým vlastním zněním.“

[26] V citovaném rozsudku tudíž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že § 38o zákona o daních z příjmů je namíste aplikovat i v takových situacích jako je ta v nyní posuzované věci, a to s ohledem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. K pravidlu obsaženému v daném článku Listiny jsou přitom správní soudy povinny přihlídnout *ex officio* (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 2 As 282/2017 - 41, a ze dne 13. 6. 2008, č. j. 2 As 9/2008 - 77). Například v posledně uvedeném rozhodnutí zdejší

pokračování

soud uvedl, že „[z] čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod lze dovodit rozšíření výjimek z vázanosti soudu důvody kasační stížnosti nad jejich rámec zakotvený v § 109 odst. 3 s. ř. s. Protože § 109 odst. 3 s. ř. s. představuje normu procesněprávní a čl. 40 odst. 6 Listiny má povahu hmotněprávní, je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může Nejvyšší správní soud přímo aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny i za situace, kdy stěžovatelka tuto námitku v kasační stížnosti vůbec neuplatnila.“

[27] Na základě uvedeného nyní rozhodující senát nemohl jinak, než uzavřít, že orgány finanční správy pochybily, pokud v souzené věci při určení výše pokut za opožděné tvrzení daně neaplikovaly § 38o zákona o daních z příjmů. Krajský soud pak nepostupoval správně, pokud v této situaci žalobu zamítl.

[28] Nejvyšší správní soud proto kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, zdejší soud zrušil i rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 v návaznosti na § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.). Žalovaný je přitom v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] S ohledem na uvedené zásadní vady, resp. aplikaci nekompletní právní úpravy ze strany orgánů finanční správy se nemohl Nejvyšší správní soud zabývat vlastní argumentací stěžovatele stran výkladu (nesprávně) aplikované právní úpravy. Jakékoliv úvahy kasačního soudu v tomto ohledu by byly způsobilé zkrátit účastníky řízení na jejich právech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 103/2007 - 77).

[30] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[31] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[32] Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[33] Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i o kasační stížnosti.

[34] Náklady řízení o žalobě se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 6 000 Kč (3 000 Kč za každé z žalobou napadených rozhodnutí) a dále z náhrady nákladů zastoupení za 2 úkony zástupce zastupujícího stěžovatele: 1) převzetí a příprava zastoupení a 2) podání žaloby. Za tyto úkony (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.) náleží stěžovateli odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], tj. 6 200 Kč.

Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna zástupce za řízení před krajským soudem činí 6 800 Kč. Zástupce stěžovatele v řízení před krajským soudem je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 1 428 Kč. Celkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 14 228 Kč.

[35] Náklady řízení o kasační stížnosti se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 5 000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za jeden úkon zástupce stěžovatele, kterým je podání kasační stížnosti. Za tento úkon [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 3 100 Kč. Stěžovatel má též právo na náhradu hotových výdajů jeho zástupce za tento úkon ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů zástupce za řízení před Nejvyšším správním soudem činí 3 400 Kč. Zástupce stěžovatele je plátcem DPH, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšují o částku odpovídající této dani (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. o 714 Kč. Celkem má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v částce 9 114 Kč.

[36] Dohromady za řízení o žalobě a za řízení o kasační stížnosti má tedy stěžovatel právo na náhradu nákladů řízení v částce 23 342 Kč. Pro úplnost soud dodává, že zástupci stěžovatele nepřiznal jím požadovanou odměnu za další tři úkony – další porady s klientem a převzetí a přípravu zastoupení pro řízení o kasační stížnosti. Uskutečnění porad se stěžovatelem totiž zástupce stěžovatele soudu (ani ve vztahu k řízení o žalobě, ani ve vztahu k řízení o kasační stížnosti) nedoložil (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 6. 2015, č. j. 1 Azs 99/2016 - 36). Odměnu za převzetí věci a přípravu zastoupení pro řízení o kasační stížnosti pak soud nepřiznal, protože ze spisu vyplývá, že JUDr. Ing. Radan Tesař, advokát, stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu